

Borba sa rakom: Ana ne odustaje od Vukove diplome, studija engleskog, dokazaće da čuda postoje

02. 04. 2014. 07:20 | Komentara: 0

Autor: Mariota Vlaisavljević | Foto: Đorđe Kojadinović, RAS MEDIA

Mama Lela secka, renda, slaže šareno sveže povrće...Šargarepu, krompir, celer...sve što može da "uvali" svojoj ćerki ne bi li joj popravila krvnu sliku. Mama Jelena donosi pleh, kaže oslić je spreman, na redu je priprema pečuraka, sa radošću kuva još jednu turu čaja od koprive. Izvorinka odlazi da se umije, Svetlana sedi i gleda zamišljeno kroz prozor.



Petar dosta vremena provodi igrajući se u igraonici ili na kompjuteru. Ne voli da se slika, ali je bio raspoložen kada smo hteli da ga ovekovečimo uz njegove omiljene virtelne likove

Na prvi pogled sve deluje kao ženska komuna u mirnom, divnom delu Vračara. U tom trenutku čuje se tutnjava i iz igraonice na poslednjem spratu silazi Petar(6,5). Dečak, stidljiv, ali radoznao... jedan

od četvoro dece koji je zbog lečenja malignog tumora smešten u Roditeljskoj kući **NURDOR**. Prvobitna slika tako dobija drugačiji ton.

Dok se Petar ćučuri u maminom krilu, bojažljivo gleda novo lice. Iako je predškolac, on za sada svoje dane ne provodi sa vršnjacima, već na Klinici gde prima hemioterapiju, pa u novom domu.

O đlačkoj klupi još ne razmišljaju ni on ni njegovi roditelji.

- Ne znamo šta će biti do jeseni- kaže mama Svetlana glasom drhtavim, punim zebnje i neizvesnosti.

Lečenje je u toku, od borbe niko ne odustaje, samo da on bude dobro, nadoknadiće časove.



Katarina kaže voli da se igra, a posebno joj je zanimljivo da se krije u jednom udubljenju u potkrovlju

Obilazeći kuću, na vrhu, u potkrovlju, u prostranoj, svetloj i veseloj igraonici je Kaća. Ona je nešto starija od Petra i voli da pravi razne igračke. Sa radošću papire pretvara u lutke, figure, njene živahne oči samo upijaju. Samo, ona neće da jede. Za ceo dan nekada samo jedan sladoled, pa mami zadaje muke.

- Malo joj se vrti u glavi, umije se pa bude bolje - kaže brižna mama Izvorinka.

A svi ukućani se trude da ih ubede da jedu. Trka za **crvenim krvnim zrnima** je nemilosrdna, od toga zavisi lečenje, svaki dan života.



Jelena je majka troje dece, u Čačku je ostavila muža i dva sina

ZAR POSTOJI NEKO OBJAŠNJENJE?

Kosmička pravda, razlog, objašnjenje....ništa od toga ne postoji kada su u pitanju dečja patnja, suza, bolest.

Ipak, i takve stvari se dešavaju i po nekom čudnom pravilu zadese kada se **najmanje nadate**.

Ne biraju i nema načina da shvatite zašto i zbog čega.

- Ana(12) u kartonu nije imala ništa, ama ništa osim redovnih kontrola i zapisa sa vakcinacije. Nikad ništa. Bavila se aktivno sportom. A onda je jednog popodneva samo povredila nogu u dvorištu, mislili

smo nije ništa, ali kako povreda nije prošla ipak smo otišli kod lekara. U Hitnoj su je snimili i odmah uočili neobične promene. Hitno smo iz Čačka otišli u Beograd i konstatovan je sarkom. Ona je bila sa mnom u ordinaciji kada su joj rekli da ima tumor i šanse 50 odsto za preživljavanje u prvoj godini. Da je pitate ona se uopšte ničega ne boji, samo kaže da ima i jedan procenat šansi da preživi da bi se to njoj desilo, jer ona želi da dokaže da je medicinski fenomen - priča njena mama Jelena Radosavljević, ređa dijagnozu, događaje, posete lekarima, odlazak u Italiju na drugo mišljenje lekara.

U svih pet centara postoje Roditeljske kuće za smeštaj dece na lečenju i njihovih roditelja (u Novom Sadu, Nišu i tri kuće u Beogradu). Pored besplatnog boravka u svim Roditeljskim kućama, porodicama je obezbeđen prevoz, kao i podrška psihologa i socijalnog radnika. Sve ovo je deo nesebične saradnje **NURDOR** i njihovog sestrinskog udruženja iz Bolonje, Ageop Ricerca.

Radosavljevići uskoro putuju u Ameriku, u Njujork gde žele da svojoj ćerki priušte mišljenje najboljih lekara, koji u preko 90 odsto slučajeva uspešno leče sarkome.

Ipak, lečenje neće nastaviti tamo, ali planiraju da postupe po preporuci američkih lekara.



Nemaju novca za celokupan tretman. A tek kada zastane na tren, da odgovori na pitanje kako je, malo zastane, udahne i uz neveseo osmeh ova mlada žena kaže:

- Dobro, naravno da sam dobro. Trudimo se da život ne stane ni za Anu, ni za nas. Sve će biti u redu. Zvoni joj telefon, organizuje prevoz za devojke i nastavlja:

- Moja Ana ne odustaje od Vukove diplome, uči sve vreme, želi da studira engleski jezik.

Ana i Kristina(16) ulaze. Bile su u bioskopu da gledaju "Vilu gusarsku". Rado se slikaju i to uz partiju stonog fudbala. I to veoma žustru.

- Mama me pohvalila, stvarno?- kaže Ana šeretski se smešeci i seda da odmori posle napornog dana.



Frančeska Testoni, iz Udruženja roditelja "**Ageop Ricerca**" iz Bolonje kaže da roditeljske kuće u Italiji postoje od 1987. Smatra ih veoma važnim, samo delom ukupnog lečenja koje ne podrazumeva samo lekove, već i ljubav, pažnju.

- Za decu koja su bolesna najvažnije je da što manje vremena provode u bolnicama, to je dodatan stres i za njih i za roditelje. Zato je važno da se uspostavi princip dnevnih bolnica, deca dolaze na terapiju, ali odlaze kući. Život ima neku rutinu i to je važno kao deo procesa ozdravljenja. U Srbiji se ne favorizuju dnevne bolnice, ali mislimo da bi trebalo, jer je kvalitet lečenja presudan. Takođe, odeljenja bi bila rasterećenija za urgentne slučajeve - smatra sagovornica iz Italije koja naglašava da je za ozdravljenje potrebno puno podrške svih, a posebnu pažnju treba posvetiti i roditeljima u tim teškim trenucima.









